Ὅσον δὲ διὰ τὸν Νοῦν Τύχην, δὲν θὰ σφάλωμεν ἴσως λέγοντες ὅτι τοῦτο εἶνε ἓν τῶν καλλιτέρων τοῦ ποιητοῦ ἔργων, ἐκ τῶν ἀναγομένων εἰς τὸ εἶδος τοῦτο, τόσον διὰ τὴν ἔμπνευσιν ὅσον καὶ διὰ τὰς καλὰς ἰδέας ἐξ ὧν εἶνε πλήρες.

Οἱ πρῶτοι τοῦ ἔπους στίχοι εἶνε ἀφιερωμένοι εἰς τὴν ὠμορφιάν:

Ἡ ὠμορφιά, Ἥλιος χρυσός, φωτίζει καὶ τυφλώνει,
Λειβάδι μὲ ἀμάραντα λουλούδια ἀνασταίνει
Στὴν ἀγκαλιά της δίδυμα, τὸ φεῖδι μὲ τ' ἀηδόνι,
Κάνει τοὺς ἄφρονας σοφοὺς καὶ τοὺς σοφοὺς μωραίνει.
Ρίχνει μπροστά της τ' ἄρματα δειλὸ τὸ παλληκάρι
Καὶ ἁρματώνει' ὁ δειλὸς γιὰ τὴ διαή της χάρι.

Καὶ κατωτέρω:

Ἀνάθεμα τὴν ὠμορφιὰ στὴν ἔρημη τὴν κόρη!
Ἀνάθεμα τὴν ὠμορφιὰ εἰς τὴν κακὴ γυναῖκα!

. . . . . .

Εὐλογημένη' ἡ ὠμορφιὰ στὴν ἔρμη κοραΐδα
Ποὺ τῆς ἡμέρας της περνᾷ 'στὸν ἐργαλειὸ σκυμμένη:
Μὲ τὴν τιμή της γαλφι τῆς, μὲ τὸν Χριστὸ ἐλπίδα
Κ' ἡ εὐωδία τοῦ ρόδου της μέσ' ἀπ' ἀγκαθια βγαίνει.
Προσκυνημένη' ἡ ὠμορφιὰ στὴν γύμνια καὶ στὴν πεῖνα
Ποὺ μοιάζουνε τὰ κάλλη της ἐπιταφίου κρίνα.
Παρομοιάζ' ἡ ὠμορφιὰ τὸν χρόνο καὶ τὸ χρῆμα.
Ἀγαπημένοι δαίμονες δημιουργοῦν, αὐξάνουν,
Καὶ σκέδουν μὲ φιλήματα τῶν τέκνων τους τὸ μνῆμα.
Κλπ.

Θέμα τοῦ παρόντος ἔπους εἶνε τὸ ὅτι ἡ Τύχη ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς φρονήσεως ἑνὸς ἑκάστου:

Ὦ! σεῖς ποὺ ἔγραφα γιὰ σᾶς τὸ ποίημά μου τοῦτο,
Π' ἀκόμη εἶσθ' ἐλεύθεροι, γιὰ προσκά σας ζητεῖτε
Γνῶσι καὶ ὄχι ὠμορφιά,, τιμὴ καὶ ὄχι πλοῦτο.

Δὲν εἶνε ἀντάξιοι οἱ τρεῖς οὗτοι στίχοι νὰ τεθῶσιν ὡς ἐπικεφαλίς εἰς τὴν σειρὰν τῶν περὶ Γάμου ἄρθρων τοῦ ἡμετέρου φύλλου; Εἶνε ἀληθὲς ὅτι τὸ ἔνδυμα τῆς μουσικῆς τοῦ κ. Συνοδινοῦ εἶνε ὀλίγον ἄτακτον ἐδῶ, ἀτημέλητον ἐκεῖ ἡ τετριμμένον τὴν θέαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τούτων ὅλων θὰ ἴδητε ἐπιπλεούσας μίαν ὡραίαν καὶ ἰδιότροπον σκέψιν, μίαν παρομοίωσιν θίγουσαν, μίαν εἰκόνα πλήρη χρωμάτων καὶ ζωῆς, ἅτινα πλέον ἢ ἐπαρκῆ εἶνε ὅπως σᾶς ἱκανοποιήσωσι διὰ πᾶσαν ἄλλην ἔλλειψιν. Ἰδοὺ λ.χ. κατὰ σειρὰν μία σκέψις, μία εἰκὼν καὶ μία παρομοίωσις: Ὁ Ἡλίας, μαγευθεὶς ἐκ τοῦ κάλλους καὶ τοῦ χρυσοῦ τῆς Νίνας, ἐξυμνεῖ αὐτὴν πρὸς τὸν φίλον του ὅστις, ἐναντία φρονῶν, τὸν συμβουλεύει νὰ μὴ χάνηται εἰς λόγους, ἀφ' οὗ αἱ φιλικαὶ συμβουλαὶ οὐδὲν ἰσχύουσιν ἐπὶ τοῦ ἔρωτος:

— Περιττ' ἡ πολυλογία 'στὸ σοφὸ καὶ στὸν εὐήθη.

Μεθ' ὃ εἰσέρχονται ἀμφότεροι εἰς τὸν χορὸν τῆς κυρίας Κουρεμένης, ὅπου εὑρίσκεται «Κάθε Καρυδιᾶς καρύδι,» καὶ ὅπου θὰ εὕρωσι καὶ τὴν Νίναν. Ἰδοὺ ὁ χορός:

Ἡ μαγεία στὸ χρυσάφι καὶ ἡ χάρις στὸ μετάξι
Κυματίζουν ἐκεῖ μέσα σὰν ἐμψυχωμένοι κρίνοι.
Εἰς τὸ φίλημα πλεγμένοι μὲ δαιμονισμένη τάξι
Κόσμο κάνε, κόσμο φαίνουν εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκείνη
Ὁ παράδεισος κι' ὁ ἄδης, δύο φωτιαῖς εἰς ἕνα νέφος.
Ἐκεῖ μέσα ξεσκολίζει μὲ τὸν γέροντα τὸ βρέφος.
Φτερωταὶ χορογυρίζουν τοῦ πολιτισμοῦ Κυρίαι
Καὶ εἰς τὸ στροβίλισμά τους ζωντανεύουν ἱστορίαι.
Ἀνωνύμους «Καθὼς πρέπει» φίλους τῆς στιγμῆς Κυρίους
Δὲν προφθάνουν νὰ συστένουν εἰς συζύγους μακαρίους.
Δὲν χωροῦν τὰ χτυποκάρδια εἰς τοὺς ντροπαλοὺς μου στίχους,
Ἡ Δημιουργία ψάλλει μὲ τοῦ Ὄφεμπαχ τοὺς στίχους.

Ὅσ' ἐπ'ψε ἀνθρωπάκια εἶνε προσχεδιασμένα
Θὰ σκιρτήσουν ἀγγελούδια στὸ χορὸ ἀνθοσπαρμένα
Ὦ! πολιτισμὲ, μεγάλα τ' ὄνομα κ' ἡ δύναμις Σου!

Τέλος ὁ Ἡλίας νυμφεύεται τὴν Νίναν, βέβαιος ὅτι ἐν τῇ καλλονῇ καὶ τῷ χρυσῷ αὐτῆς θὰ εὕρισκε τὴν εὐτυχίαν του· ἀλλ' ἠπατήθη, καὶ

Ἡ τύχη τους σκόνη χρυσὴ σὲ μάρμαρο χυμένη,
Πρῶτος διαβάτης ἄνεμος τὴν πῆρε στὸ φτερό του,
Δὲν ἄφησ' ἐπιτύμβιο πικρὸ μ' αὐτὴ νὰ γένῃ.
Ἀλλά,
Ἂν περπατούσανε μαζὺ ὁ ἔρωτας κ' ἡ γνῶσι
Δὲν θὰ ἐβλέπαμε στὴ γῆ ἀγκάθι νὰ φυτρώσῃ.

Κατόπιν ὁ ποιητὴς ἐπιπίπτει πάλιν κατὰ τῶν ξενικῶν ἕξεων καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὰς εὐρωπαϊζούσας ἑσπερίδας,

Ὅπου ὁ Κόκκος χαίρεται ἀράπης γουρλωμένος
Σὰν ἀπὸ τοῦ πολιτισμοῦ τὴν Κόλασι βγαλμένος,
Καὶ ὅπου:
Αἱ Πομπαδοῦρ χειροκροτοῦν τὸν φίλο Βελλιανίτη
Κ' ἡ φίλη μου Ἀκρόπολις συρμοῦ σαλάτα κάνει
Τῶν Μεντενῶν τὰ θαύματα μὲ τῆς Γραβιᾶς τὸ Χάνι.

Τῆς περικαλλοῦς Νίνας τὸ τέλος εἶνε οἰκτρόν, διότι τοιοῦτο τέλος πέπρωται πολλάκις νὰ ἔχῃ παρ' ἡμῖν τὸ κάλλος ὁπόταν συνεπιφέρῃ εἰς τὸν σύζυγον καὶ τὸν πλοῦτον. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἄρα γε ὁ Πλάστης:

.... Γιατὶ τὴν ὠμορφάδα.
Τῆς τέχνης του τὸ καύχημα 'στὴν ἀτιμὶ' ἀφίνει.
Καὶ τοῦ Σταυροῦ του τὴν πιστὴ παρθένα φρονιμάδα
Μὲ τὴν αἰώνια λάμψι του αἰώνια δὲν ντύνει:

Ἀλλ' ὁ κόσμος οὕτω βαίνει, καὶ ἐὰν ὁ Ἡλίας ἀντὶ τοῦ κάλλους καὶ τοῦ χρυσοῦ ἐπεζήτει ἐν τῷ γάμῳ του τὴν φρόνησιν καὶ τὸν τιμήν, θὰ ἔζη σήμερον εὐτυχὴς καὶ ἡ Τύχη θὰ ἦτο κατ' αὐτοῦ ἀνίσχυρος, διότι:

Ὁ ἄνθρωπος τῆς τύχης του δημιουργὸς κ' αἰτία.

Κ'.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΩ

Γιγάντειον καφεῖον. — Αἱ ὑπερωκεάνειοι χῶραι τοῦ Νέου Κόσμου δὲν ἀκολουθοῦσι τὰς τετριμμένας ἕξεις τῆς γηραιᾶς Εὐρώπης καὶ ἀρέσκονται τὰ πάντα νὰ μεγαλοποιῶσιν. Ἐσχάτως ἤνοιξε τὰς πύλας του ἐν Μελβούρνῃ τῆς Νέας Γῆς καφεῖον ἔχον τὸ μέγεθος ἀνακτόρου καὶ οὗτινος ἡ κατασκευὴ ἐστοίχισεν 1,875,000 φράγκα.

Τόσον πλῆθος πελατῶν συνέρρευσεν εὐθὺς εἰς τὸ νέον τοῦτο κατάστημα, ὥστε τεσσαράκοντα καὶ τρία ἕτερα καφεῖα, ζυθοπωλεῖα καὶ ξενοδοχεῖα ἠναγκάσθησαν νὰ κλεισθῶσι, μείναντα ταῦτα ἄνευ πελατῶν.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον:

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΕΠΡΗΝΗ

Διήγημα Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

Τιμὴ

ΑΓΓΕΛΙΩΝ

Δι' ἕκαστον μικρὸν στίχον λεπτὰ 15.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κ. Θ. Δ.— Βραΐλα ν.— Εὐχαριστοῦμεν. Σταχυολογεῖτε, ὅ,τι κρίνεται πλέον ἐνδιαφέρον. Ἡ εἰκὼν ἦτο αὐτὴ ἐκείνη ἣν μᾶς ἐπέμψατε, ἀλλὰ κατὰ λάθος προεκηρύχθη δι' ἄλλου τίτλου.